

Ο Καλόγερος της Άκοβας (Μοναχός Γεράσιμος Τοπιντζής) (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ήταν μια χειμωνιάτικη Κυριακή του 1959. Ήμουν 14 χρονών. Μαθητής γυμνασίου. Έκανε τσουχτερό κρύο. Άργησα λίγο να πάω στην εκκλησία. Χώθηκα γρήγορα-γρήγορα στο ιερό για να αναλάβω τα καθήκοντά μου. Φοβόμουν μήπως με μαλλώσει ο παππούλης, που άργησα. Δεν είχε ακόμα φέξει και τα καντήλια και τα λιγοστά κεριά φώτιζαν αχνά τα ιλαρά πρόσωπα του παππούλη, του ψάλτη και των εικόνων του τέμπλου. Λίγα κάρβουνα, που έφερνε από το σπίτι ο παππούλης, για να φτιάνουμε το «ζέο» και να ζεσταίνουμε τα χέρια μας, ψευτολαμπύριζαν και αυτά, ενισχύοντας λίγο το φως των καντηλιών και των ελάχιστων κεριών. Ο παππούλης έκανε την προσκομιδή. Ο Μπαρμπαγγελής διάβαζε στο ψαλτήρι σιγανά και μονότονα τον εξάψαλμο και ήταν το διάβασμα εκείνο σα γλυκό νανούρισμα, που μούφερνε υπνηλία και έκλειναν άθελα τα βλέφαρά μου.. Κάποια στιγμή έκανα «βουτιά» και παραλίγο να πέσω με τα μούτρα στη φωτιά. Ταράχτηκα και τινάχτηκα όρθιος για να ξαγρυπνήσω.. Δεν με κατάλαβε ούτε ο παππούλης, που σκυμμένος δίπλα στην προσκομιδή μουρμούριζε ατέλειωτες ευχές...

Πέρασαν λίγα λεπτά και σήκωσα το βλέμμα μου προς το μεσημβρινό παράθυρο του ιερού, που αχνόφεγγε, καθώς το παγωμένο λυκαυγές παραχωρούσε τη θέση του στη βιαστική χειμωνιάτικη ημέρα. Είδα τότε στην άλλη άκρη του ιερού μια ασάλευτη ανθρώπινη φιγούρα, με χαρακτηριστικά, που παρέπεμπαν στους σκελετωμένους ερημίτες. Τις μορφές εκείνες, που έβλεπα μόνο σε μερικές εικόνες. Στεκόταν σε στάση προσευχής και ήταν στραμμένος προς τη μεγάλη κόγχη του ιερού, που ήταν τοποθετημένος ο Εσταυρωμένος Χριστός.

Όσπου να συνέλθω από την έκπληξη, θεωρούσα το πλάσμα εκείνο πραγματικό Άγιο, που ήρθε από τον Παράδεισο για να παραστεί στη θεία λειτουργία! Όταν συνήλθα λίγο και ηρέμησα, θυμήθηκα ότι εκείνο το θείκό πλάσμα το είχα ξαναδεί πάνω σε ένα αδύνατο γαίδουράκι να περνάει από το χωριό μου, το Σταυροδρόμι Γορτυνίας. Έλεγε μάλιστα ότι ήταν συγγενής με τον παπού μου, το Γεροπλιώτα...Ναι ήταν ο Μοναχός Γεράσιμος Τοπιντζής από το γειτονικό χωριό, το Βυζίκι...

Καθώς κοίταζα προς το μέρος του αποσβολωμένος, έστρεψε και μού χάρισε ένα υπομειδίαμα, που με έφερε στα ίσια μου. Με γαλήνεψε και σκόρπισε μέσα μου μια

τρυφερή ικανοποίηση, που τη θυμάμαι ακόμα...

Ο άγιος Γεράσιμος Τοπιντζής ενέπνεε απόλυτο σεβασμό στους συγχωριανούς του και στους κοντοχωριανούς του. Ήταν άσπιλος στη ζωή του και είχε αφιερωθεί από τη νεανική του ηλικία στο Θεό. Λιτοδίαιτος στο έπακρο. Λιπόσαρκος στα όρια του είναι. Πραγματικός νηστευτής. Άκακος, ακτήμονας, αγνός, πρότυπο ασκητή. Δεν ήξερε γράμματα. Ίσια που τα κατάφερνε να γράφει κάτι με δυσκολία. Τα λόγια του όμως είχαν σοφία και πειθώ. Σού αποσπούσε αμέσως τη συμπάθεια και σου δονούσε λεπτές χορδές της καρδιάς. Ενσάρκωνε με το παρουσιαστικό του την άκρα ταπείνωση. Τον αποχωριζόσουν και επί πολύ ένοιωθες ότι κάτι πήρες από τη συνάντησή....

Ο άγιος Γεράσιμος Τοπιντζής πρόσεχε να μη πατάει τα μυρμήγκια! Τα ποντίκια, που έπιανε στη φάκα, τα έβαζε σε ένα τσουβάλι και τα πήγαινε μακριά από το κελλί του και τα ελευθέρωνε!

Τα περισσότερα χρόνια της ασκητικής του ζωής τα πέρασε στο μικρό κελλί του στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, στο κάστρο της Άκοβας, δυο-τρία χιλιόμετρα από τη γενέτειρά του, το Βυζίκι Γορτυνίας.

Στο Ρώσικο καθίδρυμα, κάπου στην Ηλιούπολη, που φιλοξενήθηκε, μετά τον κλονισμό της υγείας του και την αδυναμία του να συνεχίσει τη μοναχική ζωή στην Άκοβα, η προσευχή του ήταν αδιάλειπτη. Το νέο «κελλί» το είχε «καταδιακοσμήσει» με τις εικόνες όλων των Αγίων. Θύμιζε ιερή σύναξη κάπου ψηλά στο βασίλειο των ουρανών. Έτσι φανταζόταν τον Παράδεισο και τον βίωνε, ως την ώρα της κοίμησής του, το Φλεβάρη του 2002, μετά από την οποία, πέρασε την Πύλη του, και τον βιώνει πραγματικά στην απέραντη αιωνιότητα.

Μιχάλης Ι. Μιχαλακόπουλος

Κόρινθος 2-12-2017